

Arrest

nr. 222 988 van 20 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 11 juni 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 juni 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2019 om 12.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ACHAOU, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 11 december 2018 wordt de verzoekende partij aangetroffen in België. Op 12 december 2018 wordt ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies L) genomen. Op 24 december 2018, bij arrest nr. 216 614, schorst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), de tenuitvoerlegging van de voormelde beslissing.

1.2 Na consultatie van de Eurodac-databank op 13 december 2018 blijkt dat van de verzoekende partij op 18 augustus 2014 in Zwitserland (Basel) vingerafdrukken waren genomen.

1.3 Op 17 december 2018 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Zwitserse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b) van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-III-Verordening).

1.4 Op 18 december 2018 aanvaardden de Zwitserse autoriteiten dit verzoek overeenkomstig artikel 18.1.d) van de Dublin-III-Verordening.

1.5 Op 14 januari 2019 richten de Belgische autoriteiten aan de Zwitserse autoriteiten een verzoek om de overdrachtstermijn overeenkomstig artikel 29.2 van de Dublin-III-Verordening te verlengen tot 18 maanden, aangezien de verzoekende partij is ondergedoken.

1.6 Op 30 januari 2019 wordt de verzoekende partij opnieuw aangetroffen in België. Op dezelfde dag wordt ten aanzien van haar een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies L) genomen. Op 1 februari 2019, bij arrest nr. 216 325, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediende vordering tot schorsing, aangezien de verzoekende partij werd vrijgesteld en er niet langer sprake was van hoogdringendheid. Op 19 februari 2019 wordt de voormelde beslissing van 30 januari 2019 ingetrokken.

1.7 Op 14 mei 2019 wordt de verzoekende partij nogmaals aangetroffen in België. Op 15 mei 2019 wordt ten aanzien van haar opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies L) genomen. Op 23 mei 2019, bij arrest nr. 221 621, verwerpt de Raad de bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediende vordering tot schorsing, aangezien de voormelde beslissing van 15 mei 2019 impliciet doch zeker werd opgeheven.

1.8 Op 4 juni 2019 neemt de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 26, lid 1: Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. Indien een juridisch adviseur of andere raadsman de betrokkene vertegenwoordigt, kunnen de lidstaten besluiten deze juridisch adviseur of raadsman in plaats van de betrokkene van het besluit in kennis te stellen en, indien van toepassing, het besluit aan de betrokkene mee te delen.

van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, wordt besloten dat

de heer die verklaart te heten,

naam : A(...)

voornaam : A(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats :

nationaliteit : Eritrea

in voorkomend geval, ALIAS: A(...) A(...) °(...); A(...) D(...) °(...);

vastgehouden wordt te Steenokkerzeel 127bis met het oog op overdracht aan Zwitserland in toepassing van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in het gesloten centrum van Steenokkerzeel 127bis naar aanleiding van een positieve eurodac hit van Zwitserland op 16.05.2019. Op 17.12.2019 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse instanties die op 18.12.2019 instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013. Op 14.01.2019 werden de Zwitserse autoriteiten verwittigd dat betrokkene verdwenen was en werd er een verlening tot 18 maanden van het akkoord gevraagd.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 14.05.2019 aan de politie SPN Antwerpen dat hij ongeveer 5 maanden in België was. Hij is op doorreis en wil naar Engeland. Dat is ook de reden waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Betrokkene geeft niet aan dat hij in een ander Europees land een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend en verwijst naar zijn vingerafdrukken die hij in België heeft gegeven wanneer hem gevraagd werd of hij in een ander Europees land vingerafdrukken heeft gegeven. Betrokkene verklaart niet ziek te zijn en zegt dat hij 1 broer in Engeland heeft.

Op 17.05.2019 verklaart betrokkene in het gesloten centrum dat hij in Zwitserland een asielaanvraag heeft ingediend. Hij geeft aan dat hij niet naar Zwitserland kan terugkeren omdat ze daar hem een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gegeven na een negatieve asielpcedure. Betrokkene geeft aan dat hij niet ziek is, maar dat hij wel stress heeft, veel stress na 5 jaar. Verder verklaart hij dat hij geen duurzame relatie of kinderen heeft in België.

Op 17.05.2019 verklaart de centrumarts dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk kan in houden van art 3 EVRM.

We benadrukken dat de Zwitserse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: “de lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen verder ook naar artikel 18(2): “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. Dit betekent dus dat de Zwitserse instanties reeds een beslissing namen omtrent het door betrokkene in Zwitserland ingediende verzoek om internationale bescherming maar dit impliceert ook dat betrokkene na overdracht, indien betrokkene dit wenst, aan de Zwitserse instanties in Zwitserland de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen aan de Zwitserse autoriteiten. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Zwitserland zal dit verzoek inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de Zwitserse instanties. We benadrukken hierbij ook dat de Zwitserse autoriteiten de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We benadrukken verder ook dat de terugname van betrokkene door de Zwitserse instanties op grond van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013 ook impliceert dat betrokkene na overdracht naar Zwitserland de mogelijkheid kan hebben om een beroepsprocedure op te starten tegen zijn eerdere beslissing indien hij nog niet van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. Daarnaast wensen we verder ook op te merken dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Zwitserse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij of zij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Zwitserland voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Zwitserland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Zwitserland dan in België zou genieten. Zwitserland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Zwitserse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Zwitserland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM. Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Zwitserland hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Zwitserland en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Op 17.05.2019 verklaart betrokkene in het gesloten centrum dat hij niet naar Zwitserland kan terugkeren omdat ze daar hem een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gegeven na een negatieve asielprocedure.

De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Zwitserland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 14.05.2019 aan de politie SPN Antwerpen dat hij op doorreis is en wil naar Engeland. Dat is ook de reden waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Eritrea, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht.

Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Zwitserland dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties (Amnesty International – Annual Report 2016/2017 – The state of the world's human rights –Switzerland, publicatie 2017; Amnesty International – Annual Report 2017/2018 – The state of the world's human rights –Switzerland; publicatie 2018; Country Reports on Human Rights Practices for 2016 –Switzerland; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, publicatie 2017; Country Reports on Human Rights Practices for 2017 –Switzerland; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, publicatie 2018; Seraina Nufer, Sarah Frehner, Adriana Romer, Marie Khammas and Constantin Hruschka, Guillaume Bégypt & Fabienne Bratoljic; "AIDA Country Report Switzerland", last update 28.02.2018) met betrekking tot de situatie in Zwitserland wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Zwitserland blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Zwitserland of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat

men als verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze bovenstaande toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Zwitserland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Zwitserland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Zwitserland omwille van structurele tekortkomingen in het Zwitserse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Zwitserland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Zwitserland momenteel een hoge instroom is van kandidaatvluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Zwitserse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Zwitserse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Zwitserland worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten in Zwitserland en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale

bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat- Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Departement blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asiëlverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Zwitserland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Zwitserland te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Zwitserse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Zwitserland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Zwitserse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 14.05.2019 aan de politie SPN Antwerpen niet ziek te zijn.

Op 17.05.2019 verklaart betrokkene in het gesloten centrum dat hij niet ziek is, maar dat hij wel stress heeft, veel stress na 5 jaar.

Op 17.05.2019 verklaart de centrumarts dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk kan in houden van art 3 EVRM.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Zwitserland. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Zwitserland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het EVRM. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 14.05.2019 aan de politie SPN Antwerpen dat hij 1 broer in Engeland heeft.

Op 17.05.2019 verklaart betrokkene in het gesloten centrum dat hij geen duurzame relatie of kinderen heeft in België.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 28, lid 2: Wanneer er een significant risico op onderduiken van een persoon bestaat, mogen de lidstaten de betrokken persoon in bewaring houden om overdrachtsprocedures overeenkomstig deze verordening veilig te stellen, op basis van een individuele beoordeling en, enkel voor zover bewaring evenredig is, en wanneer andere, minder dwingende alternatieve maatregelen niet effectief kunnen worden toegepast.

van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend,

REDEN VAN DE BESLISSING

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 51/5, § 4, derde lid, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de vasthouding wordt genomen in uitvoering van artikel 28.2 van de Dublin-III-Verordening. De Raad wijst erop dat de voorwaarden van deze bepaling zijn overgenomen in de § 1, tweede lid (vasthouding tijdens het onderzoek van de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat) en in de *in casu* relevante § 4, derde lid (vasthouding met het oog op

overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat) van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet (Memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer 2016-2017, nr. 54-2548/001, 74*).

Bijgevolg moet worden aangenomen dat de beslissing tot vrijheidsberoving die vervat ligt in de bestreden beslissing een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 51/5, § 4, derde lid van de vreemdelingenwet is, ook al vermeldt deze maatregel enkel artikel 28.2 van de Dublin-III-Verordening als juridische grondslag. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat hij aangaande dit onderdeel van de bestreden beslissing geen rechtsmacht heeft. In de mate dat de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving vervat in de bestreden beslissing, is deze dan ook onontvankelijk.

2.2 Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is derhalve tijdig ingediend.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast, hetgeen door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ook niet wordt betwist. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder 'middel' wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband onder meer het volgende uiteen:

“In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat een terugkeer naar Zwitserland geen schending inhoudt: (...)

Dat, indien verwerende partij een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening had gebracht, zij tot een ander besluit had gekomen, namelijk dat bij een terugkeer naar Zwitserland, verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM. Immers, het is algemeen bekend dat de Zwitserse autoriteiten het afgelopen jaar, hun houding wat betreft Eritrese asielaanvragen hebben gewijzigd. Dat dit onder meer duidelijk blijkt uit een uitspraak van het Hooggerechtshof van Zwitserland, waarin het Hof overwoog dat Eritrese staatsburgers die hun dienstplicht hebben vervuld, bij terugkeer naar herkomstland over het algemeen niet worden teruggeroepen in dienstplicht of gestraft worden. Een terugkeer naar hun land van herkomst werd om deze reden over het algemeen niet onredelijk bevonden. Hiermee bevestigde het Zwitsers Hooggerechtshof een eerdere conclusie van het SEM d.d. 17 augustus 2017:

“Le renvoi en Érythrée est licite et exigible pour certaines catégories de personnes lesquelles on estime que le risque d'enrôlement dans le service national peut être exclu.”

Dat deze gewijzigde houding onderhevig is aan enorme internationale kritiek.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar een eerder rapport van de Speciale Rapporteur van de VN d.d. 07/06/2017 naar aanleiding van een uitspraak van het Zwitserse Hooggerechtshof:

“In this context, the Special Rapporteur reiterates her previous findings, also reflected in the reports of the Commission of Inquiry, that Eritrean authorities consider as illegal those who leave Eritrea without an exit visa. Those who cannot obtain exit visas are individuals deemed to be draft evaders or military deserters, as well as political opponents who are considered to be traitors. Returning individuals in these categories risk detention in inhumane conditions and are most likely to be (re-)assigned to military training and service; which continues to amount to enslavement and forced labour. Additionally, ‘regularising’ the relationship with the Eritrean authorities, as the European Asylum Support Office indicated, is not an option available to all potential returnees. As reported by the Commission of Inquiry, Eritreans abroad are requested to sign an “Immigration and Citizenship Services Request Form” to regularize their situation before they can request consular services. By signing the form, individuals admit that they “regret having committed an offence by not completing the national service” and are “ready to accept appropriate punishment in due course”. Such procedure would provide a blank cheque for arbitrary punishment.”

Dat tevens het zeer gedetailleerde rapport van het Observatoire Romand niets aan de verbeelding overlaat:

“ 2.2.3. Au fil du temps, la situation juridique des requérant(e)(s) d’asile provenant d’Érythrée a été appréhendée toujours plus strictement.

(...)

Notons que sur le plan international, la Suisse se démarque en rendant des décisions de renvoi : aucun État européen n’exécute de renvoi vers l’Érythrée.”

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niets vermeldt van de gewijzigde mentaliteit van de Zwitserse autoriteiten omtrent asielaanvragen van Eritrese vluchtelingen. (...)

Gelet op de afwezigheid van afdoende juridische bijstand en gelet op het gegeven dat verzoeker naar alle waarschijnlijkheid uitgewezen zal worden naar Eritrea, nu de Zwitserse autoriteiten asielerzoeken aangevraagd door Eritrese vluchtelingen systematisch afwijst, zijn de gevolgen in de praktijk eens zo cruciaal zijn bij de overwegingen betreffende een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM.

(...) Verzoeker brengt hiermee wel begin van bewijs bij dat bij een eventuele verwijdering naar Zwitserland, hij het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van 3 EVRM gelet op het gegeven dat hij behoort tot een kwetsbare groep die in België wel degelijk als een asielzoeker beschouwd wordt, doch in Zwitserland niet. Dat dit wezenlijk obstakel in het bekomen van internationale bescherming een concretisering uitmaakt van het begin van bewijs in hoofde van verzoeker. Verzoeker vreest terecht dat hij bij een eventuele terugkeer naar Zwitserland een negatieve asielaanvraag zal krijgen en dus terug zal moeten keren naar Eritrea.

Algemene rapporten volstaan in eerste instantie om het begin van bewijs te leveren aangaande het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, voor zover het bewijs betrekking heeft op enerzijds het voorhanden zijn van een systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep, anderzijds het bewijs dat verzoeker tot die kwetsbare groep behoort, zijnde de migranten met een kwetsbaar profiel die terugkeren naar Zwitserland conform de Dublin III-verordening. Verzoeker verwijst in casu naar de beschikbare landeninformatie omtrent de behandeling van terugkerende migranten onder de Dublin III-verordening. Zo blijkt uit een rapport van USDOS Labour & Human Rights over de mensenrechtentoestand in Eritrea:

“The most significant human rights issues included arbitrary deprivation of life; disappearances; torture and other cruel, inhuman, and degrading treatment by security forces, including for political and religious beliefs; harsh prison and detention center conditions; arbitrary arrest; denial of fair public trial; arbitrary and unlawful interference with privacy, family, or home; restrictions on freedoms of speech and press; restrictions on internet freedom, academic freedom, and cultural events; restrictions on freedom of peaceful assembly, association, and religion; limits on freedom of internal movement and foreign travel; inability of citizens to choose their government in free and fair elections; corruption and lack of transparency; restrictions on international nongovernmental organizations; violence against women and girls, including in military camp setting and national service positions; human trafficking; criminalization of same-sex sexual conduct; and forced labor, including forced participation in the country’s national

service program, routinely for periods beyond the 18-month legal obligation. The government did not generally take steps to investigate, prosecute, or punish officials who committed human rights abuses. Impunity for such abuses was the norm.”

Ook heden ten dage vinden er in Eritrea nog steeds schendingen van mensenrechten plaats. Verzoeker verwijst in dit verband naar de conclusie van de Speciale Rapporteur van de VN op de zitting van de algemene vergadering van 25/06/2018 met betrekking tot het mensenrechtenklimaat in Eritrea:

“The overall assessment of the Special Rapporteur regarding the situation on human rights in Eritrea remains grim:

(a) The human rights landscape of Eritrea remains complex, compounded by non-respect for the rule of law and weak institutions, including the judiciary;

(b) The military/national service, which the commission of inquiry on human rights found reasonable grounds to believe constituted no less than the enslavement of a whole populations, a crime against humanity, remains indefinite. Except for a small increase in pay in 2015, no further reform has been communicated;

(c) Other crimes against humanity, involving imprisonment, enforced disappearance, torture and other inhumane acts, persecution, rape and murder, continue;

(d) The military/national service and the people’s militia detain people in a highly militarized society, making it impossible for them to enjoy a normal life. The Special Rapporteur notes with concern that the military plays a dominant role in the lives of Eritrean people and in the country’s national institutions;

(e) Overcrowded detention centres with no means to challenge the legality of the detentions before an impartial and independent court of law;

(f) Participants at peaceful demonstrations and gatherings held in compliance with international human rights standards are subjected to excessive use of force by the military and law enforcement apparatus. Demonstrators are arbitrarily detained for expressing views when they assemble;

(g) The Government’s actions aimed at controlling religious practice in Eritrea through different kinds of interference do not enhance the religious tolerance that has hitherto characterized the harmonious relations among different religious communities in Eritrea;

(h) Detainees are especially vulnerable to human rights violations, including torture, as legal procedures and safeguards, such as access to family members, lawyers and doctors, are denied;

(i) Pretrial detention is the norm and not the exception;

(j) Independent institutions that ensure the separation of powers, with checks and balances built into the system, are either weak or absent;

(k) The impunity enjoyed by perpetrators of crimes against humanity and human rights violations remains an unrelenting challenge to be addressed through effective measures. Repeatedly, the Government has failed to prosecute perpetrators to ensure accountability. Essentially, Eritrea has demonstrated that victims of crimes against humanity and human rights violations will not receive adequate remedies. Thus, impunity has been strengthened and entrenched, with the prospect that human rights violations will continue to be committed while perpetrators are shielded.”

Verzoeker behoort, conform de beschikbare – en hierboven uiteengezette - landeninformatie tot de kwetsbare groep van terugkerende migranten onder de Dublin III-verordening, waardoor het risico dat verzoeker, bij een verwijdering naar Zwitserland, zal worden blootgesteld aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling, enorm reëel is.

In casu is het belangrijk om zich te steunen op algemeen bekende feiten en landenrapporten van verschillende vooraanstaande NGO’s om inzicht te krijgen in het procedurele verloop eenmaal verzoeker wordt overgedragen aan Zwitserland. Dat deze informatie bovendien actueel dient te zijn.

Dat Uw Raad eerder hieromtrent het volgende vast stelde:

“De Raad benadrukt nogmaals dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij, voorafgaand aan de uitvoering van een gedwongen verwijdering, de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, *Jabari v. Turkije*, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, *Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland*, par. 448).”

Dat de bestreden beslissing overigens stelt dat: “een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene”. In casu, is de vrees voor een schending van art 3 EVRM van verzoeker weldegelijk

gestoeld op zijn eigen persoonlijke ervaring. Verzoeker verbleef immers 4 jaar en 3 maanden in Zwitserland. Dat Uw Raad op 4 januari 2019 (arrest 214 701) dit bevestigd heeft in een soortgelijke zaak en duidelijk gesteld heeft dat de persoonlijke ervaring relevant is en invloed heeft op de eventuele schending van artikel 3 EVRM:

« Le conseil constate ensuite qu'il est mentionné dans la décision attaquée que « une simple crainte de violation de l'article 3 CEDH ne suffit aucune parce que celle-ci ne repose pas sur une expérience personnelle propre de l'intéressé. L'intéressé doit donc pouvoir démontrer qu'il a des raisons sérieuses de croire qu'il encourt un risque réel, en Italie, d'être exposé à un traitement contraire à l'article 3 CEDH. »

Il s'ensuit que l'expérience en matière d'accueil déjà vécue par le requérant en Italie s'avère un élément pertinent de nature à avoir une incidence sur le sens de la décision attaquée, celle-ci devant être prise en considération dans le cadre de l'examen d'une éventuelle violation de l'article 3 CEDH. »

Dat dit in een zeer recent arrest d.d. 22 februari 2019 nr. 217 304 nogmaals bevestigd wordt: (...)

Dat verzoeker aan zijn raadsheer toevertrouwde dat hij geen recht had op juridische bijstand, en dat hij geen toegang had tot medische zorg hoewel hij al 5 jaar kampt met stress hetgeen hem enorm kwetsbaar maakt.

(...)

Dat er derhalve wel degelijk structurele tekortkomingen zijn betreffende de toegang tot de asielprocedure, met name de mogelijkheid tot kostenloze en adequate juridische bijstand; de gewelddadige houding van politie tegenover vreemdelingen, en – bovenal – de praktijk waarbij Eritrese vluchtelingen systematisch uitgewezen worden, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij meent te kunnen vaststellen. Dat dit een schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Dat verwerende partij de landeninformatie immers op zeer gefragmenteerde wijze aanhalen en de meest recente rapporten onvoldoende heeft onderzocht.

Het gegeven dat verzoeker tot deze kwetsbare groep behoort, is als dusdanig een concretisering van het begin van bewijs in hoofde van verzoeker inzake het reële risico op foltering of een onmenselijke, dan wel vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Het hoeft geen betoog dat foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM nadelen veroorzaken die als dusdanig moeilijk te herstellen zijn eenmaal deze feitelijkheden zich hebben voltrokken.

Het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM vanwege het gebrek aan voldoende opvang in menswaardige omstandigheden en toegang tot de asielprocedure met alle nodige procedurele waarborgen, merkt verzoeker aan als zijnde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De bestreden beslissing is aldus in het licht van artikel 3 EVRM niet naar recht verantwoord en een schorsing van de uitvoering ervan dringt zich op.

**

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit eens te meer indien de wetgeving van desbetreffend land recentelijk gewijzigd werd.

Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Zwitserland zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij kunnen nagaan wat er procedureel gebeurt met een teruggekeerde asielzoeker onder de Dublin III-verordening in Zwitserland. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing.

Normalerwijze komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gereede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gereede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Zwitserland.

Het procedurele luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd. Verzoeker heeft een begin van bewijs aangevoerd (algemene rapporten)."

3.3.2.2 Artikel 3 luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM) 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming moeten worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Ook Dublinoverdrachten kunnen een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – het zogenaamd wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*, § 103). Dit vermoeden wordt volgens de vaste rechtspraak van het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM moeten de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimumniveau aan hardheid en ernst vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 219-220; EHRM 26 oktober 2000, *Kudla/Polen*, §§ 91-92). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak *Mohammed/Oostenrijk* van 6 juni 2013, blijkt dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublinverordening dus ook een zeker niveau van hardheid moeten vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het EHRM stelde het volgende: “*The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the*

conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).*” (vrije vertaling: De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de verzoeker een reëel risico loopt, vereist onvermijdelijk dat het Hof de voorzieningen in het land van ontvangst onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de slechte behandeling die de verzoeker beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimale graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor slechte behandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, rekening houdende met de algemene situatie aldaar en zijn persoonlijke omstandigheden.)

De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is aldus relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 5 februari 2015, *A.M.E./Nederland*, § 28; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 219; EHRM 15 juli 2002, *Kalashnikov/Rusland*, § 95). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 251).

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM. De bewijslast ter zake rust in de eerste plaats op de verzoekende partij.

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of het Hof) van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublinverordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublincriteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ (Grote Kamer) 21 december 2011, gevogde zaken C-411/10 en C-493/10, ptn. 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld*”

in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. HvJ (Grote Kamer) 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, pt. 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende moet de verzoekende partij aannemelijk maken bij een overdracht aan Zwitserland vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

De verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift op dat, indien de minister een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijze had moeten weten, in rekening had gebracht, zij tot een ander besluit zou gekomen zijn, met name dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Zwitserland wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij geeft aan dat immers algemeen bekend is dat de Zwitserse autoriteiten het afgelopen jaar hun houding wat betreft Eritrese asielaanvragen hebben gewijzigd. Zij wijst hierbij op een uitspraak van het Zwitsers Hooggerechtshof, waarin het Hof overwoog dat Eritrese staatsburgers die hun dienstplicht hebben vervuld, bij terugkeer naar hun herkomstland over het algemeen niet worden teruggeroepen in dienstplicht of worden gestraft. Ook wijst zij op een andere arrest van hetzelfde Hof, met name een uitspraak van 17 augustus 2017, waarin een eerdere conclusie van het SEM (zijnde het *Secrétariat d'état aux migrations*) werd bevestigd en waarin werd gesteld dat een verwijdering naar Eritrea voor bepaalde categorieën mensen wettelijk en uitvoerbaar is. De verzoekende partij geeft aan dat deze gewijzigde houding onderhevig is aan enorme kritiek, waarna zij verwijst naar en citeert uit een rapport van 7 juni 2017 van de Speciale Rapporteur van de VN naar aanleiding van een uitspraak van het Zwitserse Hooggerechtshof (*Bundesverwaltungsgericht/Tribunal administratif federal*, D-7898/2015, 30 januari 2017). Ook geeft zij aan dat het zeer gedetailleerd rapport van november 2018 van het *Observatoire Romand* niets aan de verbeelding overlaat, waarbij zij in het bijzonder wijst op p. 6 van het betrokken rapport, die een overzicht bevat van de evolutie in de Zwitserse rechtspraak tussen 2005 en 2018. De verzoekende partij benadrukt hierbij dat Zwitserland het enige Europese land is dat verwijderingsbeslissingen met betrekking tot Eritrea uitvaardigt. De verzoekende partij geeft ten slotte aan dat de minister in de bestreden beslissing niets vermeldt van de gewijzigde mentaliteit van de Zwitserse autoriteiten omtrent asielaanvragen van Eritrese vluchtelingen.

Volgens de verzoekende partij brengt zij “hiermee” wel een begin van bewijs bij dat ze bij een eventuele verwijdering naar Zwitserland het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van 3 van het EVRM, gelet op het gegeven dat zij behoort tot een kwetsbare groep die in België wel degelijk als een asielzoeker beschouwd wordt, doch in Zwitserland niet. Zij geeft aan dat dit wezenlijk obstakel in het bekomen van internationale bescherming een concretisering uitmaakt van het begin van bewijs in haar hoofde en dat zij terecht vreest dat zij bij een eventuele terugkeer naar Zwitserland een negatieve asielaanvraag zal krijgen en dus terug zal moeten keren naar Eritrea.

Vervolgens verwijst de verzoekende partij met betrekking tot de mensenrechtenrechtensituatie in Eritrea naar en citeert zij uit verschillende internationale rapporten, onder meer van het Amerikaanse ministerie

van Buitenlandse Zaken (2017) en van de Speciale Rapporteur van de Verenigde Naties over de mensenrechtensituatie in Eritrea (2018).

Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij volgens haar eigen verklaringen de Eritrese nationaliteit heeft, thans 19 jaar is, in 2017 uit Eritrea is vertrokken en via Soedan en Libië in Europa is beland.

Voor de beoordeling van het mogelijk risico op blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van de verzoekende partij naar Zwitserland, wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties werd gemaakt. De gebruikte rapporten worden ook opgesomd, maar slechts twee rapporten bevinden zich ook daadwerkelijk in het administratief dossier. Het betreft enerzijds het Annual Report 2016/2017 van Amnesty International en anderzijds het "AIDA Country Report Switzerland", up-to-date tot 28 februari 2018 (hierna: het AIDA-rapport). De Raad merkt hierbij op dat het rapport zelf aangeeft up-to-date te zijn tot 31 december 2017, tenzij anders aangegeven, en dat de meest recente informatie dateert van 9 februari 2018.

Vervolgens wijst de Raad erop dat uit de verschillende bronnen die de verzoekende partij met betrekking tot Zwitserland aanhaalt, een wijziging in de houding van de Zwitserse juridische instanties ten aanzien van Eritrese asielaanvragen naar voren komt, en dan vooral sinds 2017. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de minister een concreet, zorgvuldig onderzoek in dit verband heeft doorgevoerd. Nochtans wijdt het AIDA-rapport van 2017, waarvan de minister bij het opstellen van de bestreden beslissing gebruik heeft gemaakt, een afzonderlijke sectie aan Eritrea (p. 56), onder de hoofding "*Differential treatment of specific nationalities in the procedure*". Hierin wordt verwezen naar de wijziging in beleid ten aanzien van Eritrea door de SEM in juni 2016, waardoor personen die Eritrea illegaal hadden verlaten, en die nooit eerder voor de militaire dienst waren opgeroepen, of ervan vrijgesteld of eruit ontslagen waren, niet langer als vluchteling zouden worden erkend. Vervolgens wordt gewezen op het reeds aangehaalde arrest van 30 januari 2017, waarin de federale administratieve rechtbank oordeelde dat het illegaal verlaten van Eritrea op zichzelf niet meer volstaat om de vluchtelingenstatus te rechtvaardigen, en vervolgens op het voormelde arrest van 17 augustus 2017, waarin het terugbrengen van Eritrese onderdanen niet langer als onredelijk werd beschouwd. Het AIDA-rapport benadrukt dat deze praktijkwijziging door de Swiss Refugee Council en andere is bekritiseerd, omdat deze wijziging niet door de actuele 'country of origin information' (hierna: COI) of door de mogelijkheid om betrouwbare COI te verkrijgen, wordt gerechtvaardigd. Volgens het rapport lijkt de praktijkwijziging één van de factoren te zijn die een invloed hebben op de veranderende statistieken.

Aangezien de informatie over en kritische noten op de voormelde praktijkwijziging niet alleen voorkomen in rapporten die door de verzoekende partij worden aangehaald, maar tevens in het door de minister zelf gehanteerde AIDA-rapport, kan de minister dan ook niet voorhouden dat zij van deze informatie geen kennis had, of niet minstens had moeten hebben. Ook kan zij niet voorhouden dat het feit dat verzoeken om internationale bescherming met betrekking tot Eritrea, in Zwitserland een specifieke, andere behandeling krijgen, en dat Zwitserland als enige Europees land verwijderingsbeslissingen naar Eritrea neemt, niet relevant zou zijn bij het nemen van een overdrachtsbeslissing ten aanzien van een Eritrese onderdaan. Nergens blijkt echter dat de minister is nagegaan wat de gevolgen precies zijn van de betrokken koerswijziging die in Zwitserland reeds enkele jaren bezig is, *in casu* in het bijzonder voor wie, zoals de verzoekende partij, in het kader van de Dublin-III-Verordening naar Zwitserland wordt overgedragen en daar in het verleden al een negatieve beslissing had ontvangen.

Daarnaast kan de minister niet voorhouden onwetend te zijn over de mensenrechtensituatie in Eritrea zoals die blijkt uit een aantal toonaangevende rapporten. Gelet op de houding die Zwitserland aanneemt ten aanzien van Eritrese onderdanen, blijkt dat de deze mensenrechtensituatie wel degelijk relevant kan zijn.

Gelet op het bovenstaande stelt de Raad vast dat de verzoekende partij *prima facie* aannemelijk maakt dat de minister heeft nagelaten om een deugdelijk en rigoureuus onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM door te voeren.

In de nota met opmerkingen beperkt de verwerende partij zich tot het verwijzen naar dezelfde algemeenheden waarnaar ook in de bestreden beslissing wordt verwezen. Het algemene gegeven dat Zwitserland gehouden is een aantal internationale en Europese instrumenten te respecteren, dat het

verzoeken om internationale bescherming onderzoekt en dat het niet zonder onderzoek overgaat tot het nemen van verwijderingsbeslissingen, maakt niet dat de minister zou hebben rekening gehouden met het bijzondere kader dat door Zwitserland wordt gehanteerd, dat specifiek geldt voor Eritrese onderdanen, en dat door meerdere rapporten wordt aangehaald en bekritiseert.

In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij ook nog in op het feit dat de verzoekende partij bekritiseert dat haar asielaanvraag in Zwitserland werd afgewezen. De verwerende partij merkt op dat ook in België verzoeken om internationale bescherming van Eritrese onderdanen het voorwerp uitmaken van een afzonderlijk onderzoek waarbij de kans bestaat dat er een negatieve beslissing wordt genomen, zowel wat de afwijzing van de asielaanvraag betreft als wat de afwijzing van de subsidiaire bescherming betreft. De verwerende partij gaat met dit betoog echter voorbij aan de kern van de zaak. De verzoekende partij betwist niet dat de Zwitserse instanties verzoeken om internationale bescherming van Eritrese onderdanen op zich aan een afzonderlijk onderzoek onderwerpen. Zij heeft ook niet beweerd dat in België slechts positieve beslissingen worden genomen. Zij heeft echter wel gewezen op het bijzondere, unieke kader waarbinnen de Zwitserse instanties verzoeken om internationale bescherming van Eritrese onderdanen behandelen, en op het feit dat niet blijkt dat de minister met dit gegeven rekening heeft gehouden bij haar onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het bovenstaande kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat de minister heeft nagelaten om bij het treffen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek te voeren inzake een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van de verzoekende partij naar Zwitserland.

Een schending van het procedurele luik van artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* aannemelijk gemaakt.

3.3.2.3 Het enig middel is in de besproken mate ernstig. Op de overig aangevoerde schendingen moet zodoende niet meer worden ingegaan.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze moet integendeel zeer concrete gegevens aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij moet gegevens aanvoeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er moet evenwel worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima*

facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2 De beoordeling van deze voorwaarde

Het door de verzoekende partij ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt samen met de door haar ontwikkelde ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM. Zij verwijst immers uitdrukkelijk naar een schending van deze bepaling.

Aangezien *prima facie* een ernstig middel gesteund op artikel 3 van het EVRM werd aangevoerd, moet overeenkomstig de laatste zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet worden aangenomen dat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is vervuld.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5 Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 juni 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

I. VAN DEN BOSSCHE